

Lotta visselblåste för 13 år sedan – fick kicken: "Hur kan det här få fortgå?"

Krisen i Hedemoras omsorg är ett faktum. Bakom krisen står personal i olika enheter och former med flera saker gemensamt – de vågar inte prata offentligt om bristerna.

Lotta Vestlund är en av de som vågade stå upp för brukarna – och hon fick då gå.

Fotograf: *Ingen fotograf vald*

Lotta Vestlund visselblåste för 13 år sedan, men ser idag samma mönster inom kommunens organisation.

Det var över tio år sedan – 13 för att vara exakt – som Lotta Vestlund arbetade inom kommunens omsorg.

– Då var jag på ett LSS-boende, så jag var inte på hemtjänsten eller inom äldreården. Jag arbetade med de som var funktionsvarierade, berättar Lotta och tillägger, efter en sekunds eftertänk:

– Det var riktigt illa. Och det verkar ju inte ha förändrats.

Det handlar om året 2010. Lotta upplevde flera missförhållanden inom den LSS-verksamhet hon jobbade inom då.

– Som anställd inom en kommun är du tvungen att anmäla när det blir missförhållanden. Då anser jag att kommunen ju måste göra något åt det, säger hon.

"Jag kunde inte vara tyst. För mitt eget samvetes skull."

Hennes tid på boendet började bra, berättar hon. Men efter ett tag slutade flera kollegor och stämningen förändrades. Lotta upplevde att hennes kollegor främst kom till jobbet för sin egen skull.

– De satt mest och tittade på tv och kunde svära åt brukarna, berättar Lotta och fortsätter:

– Vi var många vikarier som reagerade.

Fotograf: Kenneth Westerlund

Lotta arbetade på LSS-boendet i Husby, år 2010.

Lotta Vestlund var en av de som vågade säga ifrån.

– När det väl brann till så var de rädda för sitt jobb, men jag kunde inte vara tyst. För mitt eget samvetes skull.

Hon berättar att hon gick till sin dåvarande enhetschef och frågade om det var dags att göra en Lex Sarah-anmälan.

– Det behövde jag inte, för det skulle hon göra. Jag berättade istället allt som jag upplevde som konstigt. Gjorde hon något? Nej.

Hon berättar att enhetschefen istället talade om för medarbetarna vad Lotta hade sagt.

– Sen fick jag det i ryggen hela tiden. Varje pass. Jag är ändå ganska stark i mig själv. Sen ringde chefen och jag fick världens utskällning. Jag skulle minsann inte ha några åsikter eller lägga mig i. Jag sa åt henne att hon var totalt värdelös som chef och det står jag för, berättar Lotta och tillägger:

– Efter utredningen kring det här fick jag inte vara kvar.

"Ingen vågade prata. De blev ju av med jobbet."

Lotta menar att situationen var väldigt infekterad för 13 år sedan.

– Ingen vågade prata. De blev ju av med jobbet. Ledningen kan flytta på dig när de vill. De kan hitta på vilken historia de vill om dig, så länge de är många nog, säger Lotta.

Hon fortsätter:

– Det var skittufft. Enligt min chef hade jag bara sökt ett jobb som jag inte fick. Det är illa. Hur kan det här få fortgå?

Fotograf: Maria Lindqvist

Genrebild från nytt LSS-boende i Hedemora. Bilden är en genrebild och har ingenting med texten att göra.

Men hon tror inte heller att Hedemora kommun är den enda kommunen i Sverige där stämningen är som sådan.

– Det är gräsligt och tragiskt att de inte tar tag i det eller har gjort något åt alla dessa problem.

Hon berättar att hon gjorde en anmälan på missförhållandena som hon sett och att dåvarande förvaltningschef lovade att höra av sig.

– Sen såg jag i tidningen en artikel om hemtjänsten. Där stod det att kommunen inte alls straffar personal som pratar. Då blev jag galen. Jag trodde jag skulle spränga en blodåder. De ljög ju, säger Lotta, som blir lite känslösam när hon talar om det.

- Klappar du min rygg, så klappar jag din. Det är lite så det är och det är väldigt sorgligt.
- Jag var galen varje kväll när jag kom hem. Min man sa att han ville ha sin fru tillbaka.

"Det här är mina skattepengar och det tycker jag inte alls om."

Lotta minns det som att dunka huvudet i väggen.

- Jag fick rätt många samtal från kollegor för det var ett annat LSS-hus som blev av med flera ur personalen som sagt något, fortsätter Lotta.
- Vi ska få vara anonyma, men där hade någon klämt fram namnen ur enhetschefen. Det är så infekterat.
- Allt det här bär jag med mig fortfarande.

Fotograf: Kenneth Westerlund

Granen i Långshyttan. Platsen har inget med texten att göra.

Hon ser med dystra ögon på utvecklingen, inte minst efter de uppgifter som Södran publicerat i artikelserien ["Bemanningskrisen"](#)

- De får ju betalt för att sköta om människor. De ska göra deras dag till den bästa. Det här är mina skattepengar och det tycker jag inte alls om.

Enligt flera nuvarande medarbetare inom kommunens omsorg vågar ingen träda fram med namn och ansikte – för att de är rädda för konsekvenser. Vissa vågar inte prata alls.

